

‘na rógia ‘ndén boàl
la ronca pan pianin
dešqòerge ‘l cròz al vîo
e ‘l ciel šmamì che taše

parole mai dišèšte
che ‘ntàcola de raša
salgàri ‘mpašionadi
sul rîo che mai se pòlša

pensieri seboìdi
che se stiróna dént
de ùa pién le congìal
a rampegàr sul tó

vanégie ‘mpituràde
dal spenelàr del sol
profumi de castègne
e mósto ancór sul bói

tùt tórc se šnébia, arzènt
trîšar de grîs la val
calîva sfànta i šgiànzi
scondèndo stó bèl dì

lontan sòn ‘de campana
che ciàma ‘l vèndro ‘n géšia
e l’umegàr del tèmp
compagna ‘l sol a cùcio

coltrîne ‘nnanzi ai òci

ombrià sul dì che žéde
scondùdi al scür 'nté stùà
scaldarse sói, el cör

susùra 'l vènt,
arènt pù tèndro

Giuliano